

Dundadznieks

Nr. 17 (144) septembris 2012 Dundagas novada pašvaldības izdevums

www.dundaga.lv

Redaktora vārdi

Brīvība kļūdīties

Skola iesākusies. Tas nozīmē, ka atkal svarīga būs mācīšana, mācīšanās un — vērtējums. Tas nozīmē arī kļūdīšanos un kļūdu labošanu.

Vēl svarīgāk ir saprast, ka ar skolu jau tas nebeidzas, drīzāk tikai sākas. Labi zināmajā teicienā par mācīšanos no kļūdām ir dziļa jēga. Proti, īsti gudrais mācās no citu kļūdām, vidēji gudrais — no savām, bet muļķis no kļūdām nemācās.

Līdztekus tam nepārvērtējama loma ir gaisotnei, kas valda ģimenē, skolā, darbavietā. Ja toņa noteicējs pieprasa perfektu — pilnīgu — darbu, tas visdrīzāk sastindzinās bērnus, audzēkņus, strādājošos un ... izraisīs papildu kļūdas.

Tikai istā brīvībā iespējams uzplaukt radošam garam, un svarīga brīvības pazīme ir nebaidīšanās kaut ko nošaut greizi. Nudien, vismazāk kļūdīties iespējams tam, kas neko nedara, vai arī tam, kas, daudz nepiepūlot smadzenes, izpilda priekšrakstus. Taču vai šāda dzīve pati par sevi nav pārpratoms?

Kaut nu mūs kopš skolas sola pavadītu drosme riskēt, kļūdīties un mācīties!

Alnis Auziņš

Dzeja un Dundaga

19. IX plkst. 19.00 pils atjaunotā terase varēja kalpot par pirmā nelielā pasākuma skatuvi. Sadarbojoties režisorei Vairai Kamarai, Dundagas bibliotēkas vadītājai Rutai Emerbergai un Kultūras pils meitenēm, bija tapis dzejas uzdevums, kura centrā — Dundagas vārds. Ieskatam — Dundagas dzejas dienā izskanējušās vārsmas.

Fragments no Jāņa Petera dzejoļa *Pulksteņi*

Sarūsējuši, pārvilkām atspērēm
Dundagā, Rēzeknē, Nicā,
Katrs ar savu pēdējo stundu ciparnīcā,
Viens ar baznīcu, cits ar dzeguzi,
Trešs — ar mūziku iekšā,
Bet visi ar kopēju zvanīt
un modināt tiekšanos...

Arnolds Auziņš. *Siena zārds*

Velti meklēt tādu smaržu Rīgā
Un par naudu arī nenopirkt,
Taču visiem ļoti vajadzīga
Kam ar grūtsirdību gadās sirgt.

Tie lai brauc uz Dundagu vai Raunu —
Tur, kur upes ličos zāle vīst.
Sirmāis vecis kļūs par puisī jaunu
Jauneklis tur mīlu iēpazīs.

Un divi Arnolda Auziņa jaunākie dzejoļi.

Patvērumš

Kad, noguris no dzīves trakās,
Es pats sev esmu tāls un svešs,
Žņaudz galvaspilsēta kā sakas,
Glābj mani Dundaga un mežs.

No ķildām pasargāts un posta.
No visām negantībām šķirts,
Te dvēsele no jauna mostas,
Gūst atkal spēkus slimā sirds.

Un, patīkami pasteigts, jūtu:
Ir kā ar roku noņemts stress
Un Rīgā samilzušais grūtums.
Vai tas vairs vispār esmu es?

Herberts Dorbe. *Uguns logā*

Meži Dundagā kā mūris...
Laukumā, kur klajāks skats,
Kas tik vēlu gūni kūris —
Lielāku kā kaķa acs?

Ne jau! Skals deg skolas logā...
Pāri galdam salicis,
Domas sasaistījis bogā,
Raksta Ernests Dinsberģis...

Rīts vēl tālu, cik vien jaudas,
Tumsu gaināt jāiespēj,
Nīzdams kūtrību un gaudas,
Gaismu viņš ap sevi sēj!

Arnolds Auziņš. *Dundagai*

Tagad, kad pasaulē notiek
Visādi brīnumi zili,
Vai atmiņā dzīvo vēl teika
Par grimušo Dundagas pili?

Cūkganam pazuda sivēns —
Kā akā — smejies vai raudi.
Zem zemes aizveda ala —
Bij pils tur un nedzīvi ļaudis.

Sapnī atnāca večuks
Un sacīja mazajam ganam:
«Tu uzcelsi senču pili,
Vien ieklausies zvanus skanam!»

Zēns skaidri dzirdējis «Dun – dang!»
Šo vārdu viņš sauca skaļi —
Es baidos par uzcelto pili,
Mums jābūt tik modriem kā ganam.

Par akmeņiem pārvērsties varam
Un tomēr, lai drosme ir zvanīt!
Celsimies, draugi, un iesim
Kā bērnībā cūkas ganīt!

Bet, ja pārkoņtēvs pa gaisu rājas,
Zibens rikstēm zemi pātago,
Mednieku un mīlētāju mājas —
Siena zārds tiem patvērumu dod.

Tikai nepiestāv te svešās spalvas,
San ikkatra smilga: aizliegts skumt!
Toties atļauts pazaudēt ir galvas,
Ja virs tām tik traki smaržīgs jumts.

Ja tu esi mirkļus velti šķiedis,
Vis vienlīga — cildināts vai bārts,
Aizej tur, kur smaržo zemes ziedi,
Paklausies, ko čukst tur siena zārds.

Bērnības zemē

Es senču zemē atgriežos,
Kur mīļš un pazīstams ir viss,
Un atkal kļūstu bezrūpīgs,
Kā smagu nastu nolīcis.

Vairs puķēm vārdus nezinu,
Kas ceļa malā pretī nāk,
Bet smarža mani reibina
Un veci aizkustināt māk.

Dūc liepa tēva pagalmā,
Kur bitēm ziedos nektārs salds,
Un milzis ozols tīrumā
Man simtgadīgu dziesmu šalc.

Izraudzīsim labākos!

Klāt rudens laiks, kad sākam vērtēt gadā padarīto.

Mūsu novadā ir daudz laba darba darītāju, kas godprātīgi, ar iedvesmu dara savu ikdienas darbu, kas ir sabiedriski aktīvi — dzied, dejo, sporto un šajās norisēs iesaista līdzcilvēkus, kas nesavtīgi palīdz tiem, kuri paši neuzdrošinās to prasīt, kas dara vietējai sabiedrībai svarīgus darbus.

Kā katru gadu Dundagas novada dome aicina iedzīvotājus apbalvošanai ar goda nosaukumiem izvirzīt pašus rosīgākos, čaklākos un nesavtīgākos mūsu novada iedzīvotājus un uzņēmumus.

Aicinu līdz 1. X čakli aizpildīt anketas, lai valsts svētkos kopīgi sveiktu mūsu novada pašus labākos darba darītājus, ģimeni, jaunieti, uzņēmumu!

Gunta Abaja, novada domes priekšsēdētāja

Dundagā

21. IX plkst. 19.00 pilī teātra izrāde *Balkona ragneši*. Biļetes pa 3, 4 un 5 latiem.

21. IX plkst. 15.00 vidusskolā skolas karoga svētki.

13. X Dundagas pilī koncertprogramma *Viņš un Viņa*. Biļetes skolēniem un pensionāriem par Ls 1, pārējiem jāmaksā divtik. Sk. 6. lpp.!

28. X tirgus laukumā Miķeļdienas gadatirgus. Sk. 6. lpp!

Kolkā

22. IX plkst. 14.00 tautas namā Kolkas ciema valde aicina uz tautas sapulci. Paredzamā darba kārtība: par aktualitātēm un nākotnes risinājumiem novadā stāstīs novada domes priekšsēdētāja Gunta Abaja, par Kolkas ūdeni šodien un rīt — Aigars Kehers, par pārējo Kolkas saimniecisko dzīvi — pagasta pārvaldes vadītājs Aldis Pinkens, uz pagājušo tūrisma sezonu atskatīsies Jānis Dambītis. Piedalīsies arī Kolkas ciema valde un novada domes deputāti.

22. IX plkst. 17.00 turpat iesildītajās telpās teātra studija *Haritas* spēlēs Gunāra Priedes lugu *Aivaru gaidot*. Jā, jā, to pašu, ko 1973. gadā Ādolfs Šapiro iestudēja Jaunatnes teātrī. Šoreiz biļetes par Ls 1.

Lauzīsim galvas dotajā virzienā!

Vai Kurzemītei jāstrādā jūlijā?

Šāds jautājums Dundagā pastāv jau ilgāku laiku. Īpaši to vecāku vidū, kam grūti dabūt atvaļinājumu jūlijā. Savukārt bērnudārza vadība šogad aptaujājusi visus vecākus, un tā ir objektīva aina, ar ko iepazīstina iestādes vadītāja Ilona Onzule. Piedāvājam arī trīs māmiņu viedokli un domes priekšsēdētājas Guntas Abajas skaidrojumu.

Zane Rozefelde–Kristiņa, Marijas (5 gadi) un Katrīnas (oktobrī būs 3) māmiņa.

— Jūnijā un augustā ir apvienotās grupas, tas ir labi. Jūlijā arī vajadzētu bērnudārzu, jo abiem ar vīru jāstrādā. Kad omei nebija darba, tad bērnus atstāju viņai. Tagad viņa nevar pieskatīt. Par laimi, man darbs ir gan birojā, gan mājās. Cenšos vairāk strādāt mājās. Ja tā nevarētu, būtu ļoti grūti.

— **Bet atvaļinājums jūlijā?**

— Diemžēl vienmēr tā nevaram izvēlēties. Protams, tas būtu labi, ja ar bērniem varētu pavadīt vairāk kopā brīvo laiku.

Zinta Rozefelde, Annijas (7 gadi) un Paulas (decembrī būs 5) mamma.

— Cik atceros, pēdējos trīs vai četrus gadus bērnudārzs jūlijā ir ciet, pirms tam bija vaļā. Ģimenē visi strādājam, arī omes, tāpēc jūlijā nav viegli. Tieši tad paņemt atvaļinājumu nav vienkārši.

Labi, ka varu abus bērnus ņemt līdzi uz

darbu. Reizēm arī nevaru, tad tētis ņem līdzi. Esmu painteresējusies, vai esam tādi vienīgie. Tā ir daudziem. Paulas grupā labi ja divi bērni nenāk jūnijā un augustā.

— **Vai visiem grūtības rada darbs?**

— Ir vecāki, kas vasarā tādēļ bērnus sūta bērnudārzā, ka mājās viņiem nav, ko darīt. Dārziņā viņi būtu paēduši, nodarbināti, paspēlējušies. Laist vai nelaist bērnudārzā — tā taču ir vecāku brīva griba. Ja jūnijā un augustā var salikt bērnus grupiņās, kāpēc jūlijā nevar?

Sindija Damberga

— Kopš bērnudārzā iet jaunākā meita Keita (4 gadi), jūlijā šī iestāde bijusi slēgta. Mājās meitiņu ir pieskatījusi mana mamma. Tagad viņa strādā, toties Keitas vecākā māsa Daniela labprāt rūpējas par viņu. Lielajam bērnam pilnībā uzticos: Keita ir gan pabaro­ta, gan citādi aprūpēta. Ja bērnudārzs jūlijā būtu vaļā, tad Keita to apmeklētu, lai būtu

kopā ar citiem bērniem.

Sarežģīti ir tiem vecākiem, kam nav, kur savus mazos bērnus atstāt. Tāpat brīvais mēnesis izjauc bērniem ierasto ritmu, un augustā, atsākot bērnudārza gaitas, viņiem ir grūti aprast ar citādo kārtību.

Ilona Onzule, Kurzemītes vadītāja

— Maijā aptaujājām vecākus. Pieprasījums pēc bērnudārza jūlijā bija 33 bērnu vecākiem, t.i., 27% no kopskaita, no tiem 16 bērniem vecāki nestrādā vai arī jūlijā ir atvaļinājums. Tātad iestādes darbība jūlijā vajadzīga 17 bērniem jeb 14% no kopskaita.

Lai jūlijā darbotos vismaz 1 grupiņa, iestādē vajag 6 darbiniekus. Pēc likuma grupā jāstrādā 2 audzinātājam un 1 audzinātāja palīgam, turklāt Ministru kabineta 3.10.2000. *No­teikumi par prasībām pedagogiem nepieciešama­jai izglītībai un profesionālai kvalifikācijai* vairs neļauj kā agrāk darbā vasarā pieņemt, piemēram, vidusskolēnus. Līdztekus grupiņā strādājošiem vajadzētu arī 2 pavāres un 1 darbinieci — veļas mazgātāju un apkopēju.

Pedagogu 2 mēnešu atvaļinājums sarežģī darba organizāciju jūlijā. Darbiniekam var piedāvāt dalīto atvaļinājumu, bet ne piespiest to ņemt. Vasarā mācību iestādi parasti arī remontē, un visvairāk — jūlijā.

Jautājumu par darbu jūlijā var risināt, lai rastu abām pusēm vēlamo iznākumu, bet no pieredzes zinu — vecāki vasarā piesaka bēr­nus dārziņā, taču nebūt ne tik regulāri ved,

tā bij luterāņu baznīca. Tā atspīdēja jūrā, un kreisajā pusē molam bij lēzens krasts.

— **Kāpēc tēvs brauca uz Sāmsalu?**

— Viš brauc uz turien, lai vestu pār strādniekus, puišus un meitas, ganus. Pavasaros šurp, rudenos, kad nobeidz, ved atpakaļ uz Sāmsalu. Tēvs jau igaunisk arī runāj. Tad sa­nāc, ka rudenos ir vējš un nevarēja tikt pāri.

Tad bij tād liel kūr’. (*Red. piezīme.* Par kūrēm sauca šķūņus, kuros apstrādāja zivis.) Tai kūrē taisīj balli. Bet tad jau nebij dzeršan, nekas tāds.

Vienreiz pa Jāņiem aizbraucām uz Sāmsa­lu. Kas tur bij par Jāņiem! Malka sakrauta. Un divpadsmit pūtēji — 6 vienā rindā, 6 otrā, kad vieni seši nobeidz, otri atkal sāk, tā bez pārtraukuma varej dancot. Pienotava tur bij. Un visi ceļi grantēti. Tas bij trīsdesmitajos gados. Mēs bij aizbraukuši pēc kār, vairs ne­vien māj nebij.

Igauņi jau dikti turējās ar tiem lībiešiem. Un tā viņi vēl vienmēr turās.

— **Vai ģimenē bija īpašas tradīcijas?**

— Piektdienās nevarēj iet jūrā, tā nav lai­mīg dien. Un piektdienās nevar iesākt ko da­rīt, to vajag citā dienā darīt.

— **Vai jums pasē ir rakstīts — lībiete?**

— Jā, man ir pasē «lībiete».

Gadsimta notikums lībiešu valodai Āigastsadā suggimi līvō kīelōn

Lībiešu kultūras dienas Ventspilī — Līvō kultūr pāvad Vāntas — bija piesātinātas, bet pats 15. IX un viss šis gads top ierakstīts lībiešu vēsturē kā gadsimta notikums, jo iznākusi pirmā *Lībiešu–latviešu–īgaunų vārdnīca*. Pirmā tik apjomīga un pieejama ikvienam lietotājam, nevis tikai zinātniskam mērķim.

Lībiešu kultūras dienas Ventspilī. Līvō kultūr pāvad Vāntas. Līvō kīelōn.

Kultūras dienu centrālais notikums bija vārdnīcas vēsturiskā atvēršana Ventspils brīvdabas muzejā, kas sapulcināja tik daudzus un dažādus lībiešus no Rīgas, Kolkas, Dundagas, Dūmeles, Miķeļtorņa kā reti kad. Vārdnīcas tapšanā īpaša loma divām lībiešu ģimenēm — Krasoniem un Dambergiem. Nu jau sen aizgājušie to teicēji, lībiešu kultūras leģendas Krasonu Kača un Pēteris Dam­bergs, veidojuši svarīgu bāzi vārdnīcas sa­stādīšanā. Paši grāmatas autori, mūsu mīlais īgaunų profesors Tīts Reins Vītso (*Tiit-Rein Viitso*) un Valts Ernštreits, uzrunāja viesus atklāšanas ceremonijā pie Mazirbes mazbā­nīša stacijas ēkas brīvdabas muzejā. Klāt bija arī amatpersonas un prominences no Igaunijas vēstniecības, Latvijas vadošie valodnieki un Tartu universitātes profesors Karls Pa­jusalu (*Karl Pajusalu*).

Saviļņojoša bija arī Baibas Šuvcānes darba kopā ar citiem bērniem.

un tad var būt, ka darbam vajadzīgo darbi­nieku jūlijā ir vairāk nekā bērnu skaits.

Novada domes priekšsēdētāja Gunta Abaja

— Kādu laiku bērnudārzs Dundagā darbo­jās visu vasaru. Tomēr bērnu skaits vasarā samazinās, to redzam arī jūnijā un augustā, kad bērnudārzs darbojas. To atspoguļo arī aptauja.

Pedagogiem ir divu mēnešu atvaļinājums. Līdz ar viņiem atvaļinājumā dodas arī saim­nieciskie darbinieki. Ja viņiem visiem meklē­tu aizstājējus, tad tiem vajadzētu būt ar no­teiktu kvalifikāciju. Dundagā ir problemātis­ki papildus sameklēt visus vajadzīgos speci­ālistus aizvietošanai. Tās būtu arī papildu iz­maksas. Viena bērna uzturēšana vasarā iz­maksā krietni dārgāk. Vasarā bērnu skaits *Kurzemītē* tomēr nav tik liels. Piedevām bēr­nudārza slēgšana uz mēnesi ļauj papildus iz­remontēt telpas.

— **Bet, ja bērns nav īsti, kur atstāt?**

— Strādājošie vecāki var ņemt atvaļināju­mu. Darba likums paredz nodrošināt pirms­skolas bērnu vecākiem atvaļinājumu vasarā.

— **Ir izskanējusi doma, ka arī vecāki grib atpūsties no bērna...**

— Man jau šķiet, ka dabiski būtu vecākiem gribēt atpūsties kopā ar bērniem. Un arī bērns ir cilvēks, kam noderētu nelielas pār­maiņas gadā, atpūta no dārziņa.

Interesējās Alnis Auziņš un Diāna Siliņa

— **Bet dēlam nav? Kāpēc?**

— Kam vajag!? Kas tagad tādi lībieši ir? Vai tad tie visi ir lībieši? Kolkā puse nav lī­bieši. Piķs viņ zin, varbūt ir... Lībieši bij gar jūr­malu, bet izrādās tagad, ka citur ar.

— **Kā jūs nododat lībisko tālāk?**

— Jāni (Hildes dēls. — J.M.) sen tas nein­teresēja, Agnija (Hildes mazmeita) gāj uz to lībiešu nometni. Tā jau man patīk, ka varētu runāt lībiski.

— **Ar ko pēdējo reizi runājāt lībiski?**

— Pirms kār, kara laikā jau nedrīkstēj ru­nāt, tad mūs izdzin mežā. Ar tēv arī runāj, rakstīj un lasīj, gāj skolā. Kam te vairs vajag.

Lab ir, ka tie lībieš varēt noturēties. Tie jaunie varēt mācīties, lai viš galig neiznīkst. Un kas ta to zin, varbūt latvieš valod arī iz­nīks. Uz lībieš svētkiem ar nevar vairs aiziet. Visu mūž esmu bijis sabiedrībā, grūti ir, ka nekur nevar aiziet. Tēvs bij sabiedrīks.

— **Kā tagad vadāt laiku, ko ziemā darāt?**

— Neko. Kad bij lopi jākopj, malk jāzāgē ar rokām, rudenī sūn jāplēš, tad nebij nekād atpūt. Tagad neko. Ziemā sēd tik te, skatās pa log ārā un kurin krāsn. Sniegs jāslauka, kād taka. Un ir zelta dzīve, kas ta nekait.

Sarunājās un fotogrāfeja Jānis Mednis

Lībiešu kultūras dienas Ventspilī. Līvō kultūr pāvad Vāntas. Līvō kīelōn.

— **Vai jums vecāki bija lībieši?**

— Tēvs Gusts Anzenovs bij īsts lībietis, viņa vecāki abi divi bij lībieši. Tēvam tēvs noslika, kad bērni bij vēl pavisam mazi. Māte bij latviete.

— **Kā jūs jūtaties kā lībiete šodien?**

— Ne jau visi ir lībieši, kuri par tiem uz­dodas, cik ta tie lībieši palikuši... Kad gāju skolā, tad runāju, rakstīju un lasīju lībiski. Lepste mācīja Mazirbes skolā lībiešu valo­du — tāds liels, resns, brauca ar zirgu uz Kol­ku. Mazirbē bij tāds skolotājs Drieže — viens visām četrām klasēm. Tagad mani arī nevar iebāzt maisā ar lībiešu valodu. Tēvs ar mani runāja lībiski. Viņi bij trīs brāļi: Gusts, Didri­ķis un Alfrēds. Pirmā pasaules kara laikā viņi bija Krievijā. Kad karš beidzās, tad viņš atnā­ca mājās, iemācījās amatu. Koka amatnieks bij, taisīja ratus un ragavas, otrs bij kalējs, tas apkala visus ciema iedzīvotājus, trešais — skroderis. Jaunākā māsa nomira jauna un guļ pie baznīcas kapos.

Ko es varu pateikt, vecs cilvēks. Redz, kā

ir ar to lībieš iešan. Agrāk [pirms pāris ga­diem] bij tādi lībieši priekšgalā, bet, kad nu vairs nav, tad viņiem no lībiešiem neko vairs nevajadzēj. Kāpēc tā? Kā tas tā var būt? Es nevar šos blēdīgos cilvēks saprast, nemaz.

— **Kas raksturo lībiešus?**

— Mans tēvs bij novēlīgs, viš dev naudu, kad lūdž priekš zālēm. Kā viš gāj pa ziemu pa lēd, rokas plīkas! Viš zināj, kā tas ir, ka nekā nav. Otram jādod mūžīgi tas labākais. Man nav žēl nekas priekš otra. Bija jau arī tādi, kas nenovēlēj neko.

— **Un kas atšķir lībiešus no latviešiem?**

— Lībieši bij satīcīgāk, agrāk visi viens pie otra gāja ciemos vakaros. Jāņos, tad visi gāj jūrmalā, kurināja Jāņugunis. Visi, kas te dzī­voja, bij zvejnieki, bij daudz laivu. Tās bija appušķotas ar bērziņiem — kā Jāņu vakaru pušķo. Onkuls spēlēj armoņikas un mandolī­nu, visi dejoja un dancoja. Vecie, mana māte arī, dancoj tos reilenderus. Manā laikā jau tādi nebij vairs. Šīberis, tas bij, tagad to par fokstroto laikam sauc. Šai laikā jau visi stāv uz vietas un kustas.

Kādreiz tāpat svētdienas vakaros gājām jūrmalā, dancoj. Tagad dedzina jūrmalā katrs savu Jāņuguni, vai dienīņ, vai dienīņ! Tagad neviens vairs nevienam nav vajadzīgs. Nekas nenotiek. Edgars, tas priekšnieks, atsūta kar­tiņu uz svētkiem. Tagad uz sapulc aiziet vairs nevar. Prezidents ar esot bijis Mazirbē.

Lībieši bij novēlīgāki. Cits citam taisīj mājs, veda baļķus un zāģēj gaterī. Nebij tād skaudīb. Viss cits jau arī bij savādāks. No jūrs pārtik, tad jau visu sasālīja uz ziemu — brēt­liņas, butes, reņģes un pīklestes. Un pa ziem visu noēda. Ciemā jau bija četri saimnieki, kuriem visas zemes piederēja.

Ja nebūtu otrs karš, tad jau visi runātu lī­biski te. Kādreiz bij airu laiva, zēģu laiva, tad motorlaiva. Apakš to laivu lika kaļļas, tādus apaļus kokus, lai viņa slīd, tad pa tiem vilk to laivu augšā.

Mēs brauc arī pār uz Igauniju, uz Sāmsalu, tēvs veda. Sēres bāka, kas tur spīd pāri, tur taisn mūsu sedumam pretī bij tāds liels, plats tilts. Trīs stundas mēs braucām un piebrau­cām tam Sāmsalas Munt’ tiltam klāt. Labā pusē bij stāvs krasts, un tur, pašā jūras kras-

Pie mums, uz zemēm

Uz priekšu skatoties

Šogad tāpat kā pērn aicinām ielūkoties divos dažādos stāstos par ļaudīm, kas iemēģina spēkus tūrisma uzņēmējdarbībā.

Andris Antmanis Pitraga *Krogos* tikai aizpagājušajā vasarā sāka izmitināt tūristus. Pērn Andris jau bija apņēmības pilns tam pievērsties nopietnāk. Šoruden braucu lūkot, kā aizvadīta vēsā vasara, kas paveikts.

Tūrisma uzņēmējdarbība — citu rosināta, paša izlolota

Andra «maizes darbs» ir zivju darbs, proti, viņš kūpina butes. Jau gadus divdesmit. Tā iznāk saskarties ar ļaudīm, un viņi iedrošinājuši izmēģināt spēkus tūrisma uzņēmējdarbībā. *Lauku ceļotājs* pareklamēja *Krogus* 2011. gada Slīteres Ceļotāju dienā, un jūlijā jau sāka braukt tūristi. Pērn sezonā — un tā piekrastē nozīmē tikai jūliju un augustu — šurp atbrauca ap 20 teltinieku. Daudzi interesējās par dušu, par kempinga mājiņām. Pati dzīve parādīja, kāds ceļš ejams, un šoruden jau uzslīti dušas namiņš. Taču pats galvenais — Andris ir startējis Hipotēku bankas starta programmā jauniešiem uzņēmējiem. Pirmais kredīts mūžā centīgajam pitradzniekam ļaus uzcelt kempinga mājiņu ar ērtībām.

Nosacījumi ir vilinoši: iegādājoties materiālus, Andrim pašam maks nav valā jāver, vēlāk trīs gados jāatmaksā puse no kredīta summas. Septembra sākumā, kad ciemojos *Krogos*, visi dokumenti jau bija iesniegti bankā, un Andris sacīja milzu paldies par padomu un iedrošināšanu gan novada lauku attīstības speciālistei Ilzei Šteinei, gan jo īpaši kaimiņienei un «vecākajai māsai» no Košraga ciema, viesu nama *Pītagi* saimniecei Signei Dišlerei. Signe ne tikai līdzējusi uzrakstīt biznesa plānu, bet arī skubinājusi neatlaisties, kad banka reizes piecas atdevusi plānu atpakaļ un Andris jau gribējis atmet ar roku.

«Mani priecē, ka mēs, piekrastes tūrisma uzņēmējdarbībā iesaistītie, neesam vis naidīgi konkurenti, bet draudzīgi sadarbojamies», Andris atklāti atzīst un piebilst, ka diemžēl ne visi cieminieki ir tik izprotoši. Samērā nesen bija runa par stāvlaukuma izveidi. Andris uzskata — tādām jābūt. Var apsvērt, kura vieta būtu labākā, bet kaut kur ceļotājiem automašīnas jānoliek! Atstāt pie lielceļa? Bet paši stāvlaukuma noliedzēji ar savām automašīnām brauc uz saviem īpašumiem...

Kempinga mājiņai jābūt pilnībā gatavai pirms Jāņiem, bet celt jāsāk jau tūlīt, lai līdz slīktajam laikam dabūtu zem jumta. Tas viss — paša spēkiem, pasaucot talkā dēlu Armandu, kas pēdējo gadu mācās Dundagas vidusskolā. Jaunā mājiņa būs ar ērtībām, bet Andris jau sapņo tālāk, ka gribētos uzcirst vēl vienu mājiņu — bez ērtībām, toties pilnīgi paša spēkiem vien.

Un ko rāda aizvadītā vēsā un lietainā vasara, kurā pats *Krogu* saimnieks tikai divreiz jūrā izpeldējies? Salīdzinājumā ar iepriekšējo sezonu tūristu skaits vismaz trīskāršojies, kādi 60 cilvēki bijuši. Un tas vēl bez namiņa un dušām! Visvairāk braucēju no Lietuvas un Vācijas, bet ir arī no Krievijas, Dānijas, Itālijas un Anglijas. Vāciešiem raksturīgi par visu kaulēties. «Ja viņi kaut sīkumu nokaulē, tad

jūtas, it kā miljonu būtu vinnējuši», Andris klāsta novēroto un piebilst: «Uz kompromisu var iet, kamēr tas pašu netraucē».

Pašreizējā vietā var ērti uzslīst 20 teltis. Un atkal Andris lūkojas nākotnē. Lauks, kurā

līdz šim stādīti kartupeļi, nekādu lielo ražu nav devis. Tad kāpēc pūlēties liesajā zemē, ja to var iekārtot par vēl vienu telšu laukumu?

Dažādu žogu paraugi — ekskursija vēsturē

Pie *Krogiem* jau pagājušajā vasarā varēja redzēt pavisam svaigus dažādu žogu paraugus, gluži kā tādā brīvdabas izstādē. Ideja iedzīvisies prātā, un tad Andris lūkojis saukt atmiņā bērnībā redzēto, pētījis, kas tagad vēl ieraugāms, skatījis fotogrāfijas gan vecās grāmatās, gan «jaunajā» internetā. Pērn tapa desmit dažādu žogu paraugi, kas atgādina vecos darinājumus, un vienpadsmitais — meistara paša izdomāts — caur sietu izpīti kārkli. Bet nu jau ceļotājus un zivju cienītājus priecē 22 žogu fragmenti, un Andris lēš, ka pavisam esot 15 žogu veidi, bet tā īsti neviens neatkārtojas. Ir parasts un divpusējs zedeņu žogs, ir tādi, kas taisīti no kārkliem un viens — no egļu zariem, kam gali spurojas un kam nudien būtu grūti pāri pārlēkt, ir slīpkoku žogs, ir bulvērķis jeb guļbūves žogs, ir gulēniskais kāršu atveramais žogs un stāteniskais no garām kārtīm, kādu senos laikos taisījuši pie kūtim, lai mājputni nelido pāri.

Viens žoga posms — viena kārtīga darba diena. Pamatiem un kārtīm izmantota priecde, pinumiem — pārsvarā kārkls. Vienā posmā — ap tūkstoš pinumu! Grāvju apkārt ir daudz, ja vajadzēs, ies un griežis atkal. Ag-

• *Dažādu žogu paraugi Krogos.*

• *Andris Antmanis tikko izņēmis zivis no sālījuma.*

dris uztur apmēram 40–50 grādu temperatūru, bet, kad taisa dūmnamiņu ciet, temperatūra pakāpeniski uzkāpj līdz simtam. Jākurina ar alksni, un, kamēr zivis apžāvē, malkai jābūt sausai, bet, kad taisa dūmnamiņu ciet, tad, jo malka zaļāka, jo labāk, tā uzreiz dabū lielāku temperatūru, vēl mitrās skaidas uzber virsū, lai zivs iegūtu īsto smeķi.

Auksti kūpinātās gatavo tā. Butes izkīdā, nogriež galvas un trīs četras diennaktis, atkarībā no biezuma, patur kārtīgā sālījumā, katru diennakti sālījumu mainot, pēc tam divas trīs diennaktis zivis atmircina un tad apmēram tikpat ilgi tur uz dūmiem 28–30 grādu temperatūrā. Tas esot smags darbs, tāpēc cena arī ir dubultīga — kā jau delikatesei. Vienīgi kārtīgā vasarā auksti kūpināto nevarot dabūt gatavu, jo, ja ārā ir trīsdesmit grādu, tas šai nodarbei neder.

Un kā piekrastnieki agrāk lestes pepināja? Andris skaidro, ka tā bija karstā kūpināšana: zemē izraktā bedrē izkurināja malku, ogles izjauca, virsū uzbēra čiekurus, uzlika uz restēm zivis un pa virsu pārklāja mitru drēbi. Pāris stundās zivis bija gatavas. Tā kūpinātas zivis bija domātas tūlītējai ēšanai. Bet, lai zivis saglabātu ilgāk, īpaši ziemai, lestes žāvēja — turēja dūmos — dūmnamiņā, kas bieži vien bija arī melnā pirts, 2–3 diennaktis. Šādi žāvētas lestes saglabājās līdz pavasarim.

Un cik svara zivs apstrādē zaudē? Pāri par pusi! No 100 kilogramiem svaigu zivju 10–12 kilogramu izkīdā, no atlikušā svara apmēram puse zūd kūpinot. Tātad zivis paliek ap 45% sākotnējā svara.

Butes atšķiras pēc dzīvesvietas. «Līcim tuvāk ir citas, pie Ventspils jau citas. Arī Kolkaš butes un Mazirbes butes nav vienādas. Tumšā, raupjā puse līča zivīm ir gluda, pie Ventspils ķertajām āda jau ir kā smilšpapīrs, gaļa — ūdenaināka. Jau aiz Ovīšraga zvejotās zivis ir grūtāk nokūpināt. Jo dziļāks ūdens, jo cita temperatūra, un ietekmē visi apstākļi», skaidro Andris un piebilst: «Man pašam šis darbs patīk un vēl patīk, ka cilvēkiem patīk.»

Lai Andris to pašu var teikt arī par darbošanos tūrisma nozarē!

Alņa Auziņa teksts un foto

rāk, tad lietoti kadiķi, kas nu iznīkuši un kļuvuši par aizsargājamo retumu.

Kam lestes, kam plekstes, bet te — butes

Andris ar pagārā kātā iestiprinātu ķeseli velk no sālījumu baļļas ārā butes, dzīvesbiedre tās ver uz virbiņiem — sagatavo kūpināšanai. Jau pati darbošanās saistot gan īstos zivju pircējus, gan tūristus. Vienā ziņā gan Andris pielāgojies pircēju gaumei. «Ir bijuši gadījumi, kad cilvēki atnāk un prasa, ko te darām. Plekstes kūpinām! Pircēji gandrīz vai vīlušies — viņi būtu gribējuši butes... Tad es paliku pie butēm».

Ar butēm dara tā. Izkīdā, lielās vannās nomazgā un uzlej sālsūdeni. Pēc divu stundu mircināšanas sālījumā sver uz virbiņiem pēc vienāda lieluma 10 līdz 12 zivis. Virbiņus, iesmus, uz kuriem uzver zivis žāvēšanai, tūristi dēvējot visādi: strīpiņas, iesmiņi, pulķīši, drātiņas, stieplītes... Tad dūmnamiņā virbiņus ar mazākām zivīm liek stūrīšos, lielākos — tuvāk ugunij. Pircēja gaume ir dažāda, un tā nemaz nav, ka pārsvarā gribētu lielās. Andrim pašam vislabāk patīk vidējās, kam gaļa ir stingrāka.

Lai iegūtu karsti kūpinātas butes, tās vidēji jākūpina 6 līdz 8 stundas. Jo dūmnamiņš pilnāks ar zivīm, jo ilgāk jākūpina, reizēm pat līdz 12 stundām. Apžāvēšanas stadijā An-

cēlāmieš uz *Brankiem*, kurus savulaik uzdāvināja *Branku* saimnieks.

— **Bet kā ar Stūrīšiem?**

Igors: — Mazirbes uzņēmējam Alfrēdam Zēlim 20. gs. 20.–30. gados piederēja gateris un veikali, viņš sacēla mājas, arī *Stūrīšus*. Tieši blakus šai ēkai joprojām ir akmeņi, kas saucami par vēsturiskiem.

Gunta: — Zēlis jau pēc Lībiešu tautas nama atklāšanas te bija nodomājis celt viesnīcu. Bet Zēlis nokļuva Sibīrijā un tur palika...

Krievu laikos *Stūrīšos* dzīvoja visādi ļaudis. 80. gadu sākumā māja palika bez saimniekiem, gadus desmit stāvēja tukša, arī jau likās — uz sabrukšanu. Mantiņieki gan bija. No viņiem mēs *Stūrīšus* nopirkām. *Stūrīšu* zemes gabals bija blakus *Taizeļu* zemei. Arī tas mūdināja iegādāties. Ļoti negribējās, lai ciema vidū un reizē mums blakus stāvētu viens šausmīgs grausts. Gribas taču sapostu vidī!

Lai gandarījums sev un citiem

Divpadsmit gadus dzimtajā pusē atkal dzīvo Ginteri. Vieni no retajiem iedzimtajiem, kas Mazirbē atgriezušies pavisam. Saposuši savas mājas, *Brankus*, un par savdabīgu senlaiku elpu apdvestu vietu izveidojuši citu savu īpašumu, *Stūrīšus* — ieņemim Lībiešu tautas namam. Pie Guntas un Igora Ginteriem ciemojos vasaras sākumā un rudenī.

Ar Taizeļa saknēm

Gunta: — Esam Mazirbes iedzimtie. Ar Taizeļa dzimtu mums ir vistiešākā saikne, un *Taizeļu* zeme joprojām mums pieder. Dundagas barons ap 1860. gadu sāka pārdot un iznomāt zemes, un tad arī *Taizeļu* zemei radās pirmais nomnieks, bet ap gadsimtu miju viņš vairs nav gribējis saimniekot. Mans mammas tēvs, kabotāžas stūrmanis Jānis Otomers, 20. gs. pašā sākumā no barona par zelta rubļiem iegādājies *Taizeļu* zemi. Vai ņēmis bankā aizņēmumu, vai bija tik daudz iekrājis?

Zemes un mājas nosaukums bija *Taizeļi*. Savulaik slavenā teātra izrādē it kā varēja būt par Taizeli — tās zemes pirmo nomnieku, kas «Irbes krogū alu dzer», bet, tā kā te visus sauca pēc mājvārda, tad Vecais Taizels bija arī mans vekaistēvs. Manas mammas brāli sauca par Jauno Taizeli. Tepat blakus *Stūrīšiem* bija arī pati māja, tā tikai nav vairs saglabājusies. Esmu te dzimusi un augusi, dēls Igors tāpat.

Dzīvojām *Taizeļos*, bet 60. gadu sākumā tie jau bija veci un galīgi bruka kopā, tāpēc pār-

Lielākoties jau ļaudis arī cenšas sakopt.

Igors: — Ir smagi skatīties, kā sabrūk mājas. Jā, pirms gadiem desmit nopirkām *Stūrīšus*, kaut gan, ar šodienas acīm skatoties, es pat nezinu, vai būtu pircis... Pat logu vairs nebija! Pirmais, ko izdarījām, uzlikām jumtu, un tad sākām lēnām atjaunot. Līdztekus savai mājai — *Brankiem*.

Gunta: — Esam strādājuši vairākos darbos, rāvušies melnām mutēm, lai tik te varētu ieguldīt, uz ārzemēm neesam braukuši.

«Trimdinieki», kas atgriezušies

— **Kā jūs savulaik no šejienes aizgājāt?**

Gunta: — Krievu laikos, līdzko bērni drusku paaugās, bija jādomā, kur viņus laist skolā. Nevadās taču bērnus 20 kilometrus uz vienu vai otru galu — Dundagu vai Kolku. Tādēļ jau vairums jauno ar dažiem izņēmumiem

(Nobeigums 4. lappusē)

(Turpinājums no 3. lappuses)

miem no šejienes aizgāja — uz Ventspili, Liepāju, Rīgu. Mēs — uz Ogri. Sāku strādāt trikotāžas kombinātā, piecpadsmīt gadus tur nodzīvojam. Par to visu trīs lāčādas varētu aprakstīt.

Igors: — Nu jau gadus divpadsmit esam te. Sākām ar to, ka palēnām atjaunojām un iekopām savu māju, *Brankus*, kas arī bija visai bēdīgā stāvoklī. Mājai jau 120 gadu, un mēs tai esam piegājuši pēc iespējas autentiski. Neviena reģipša plāksne tur nav pieskrūvēta.

— **Jūs esat atgriezušies. Līdztekus jums daudzi aizgāja. Vai viņi ir pārnākuši?**

Igors: — Veco jau vairs nav šajā saulē. Un vēl ir tāda lieta — daudzi nenovērtē, kas ir senču atstātais mantojums. Tādu īstu Mazirbē dzimušu un augušu iedzīvotāju te tagad ir pavisam maz, uz pirkstiem saskaitāmi. Haralds Rozenbergs, kas dzīvo mums pretī, tas gan. Jā, ir tādi, kas ilgi te dzīvo, tomēr ir ienācēji. Krievu laika sākumā vai vēlāk. Tā ir liela izšķiršanās — te atgriezties. Ko darīs?

— **Jūs domājat un izdomājat.**

Igors: — Kad atdeva īpašumus, tad sākām domāt. Mūsu sencis taču bija zelta rubļus maksājis! Zemes dokumentus vieni no pirmajiem ciemā nokārtojām. Uzakām kupicas. Viens otrs par mums smējās. Vēlāk no mūsu kupicām pārējie sāka skatīties.

— **Kāda ideja jūs vēl vadīja? Un kā ar iztikšanu?**

Gunta: — Sākumā bija tikai viena vēlme — sakārtot savu lauku īpašumu. Strādājām Rīgā, viss bija uz divām pusēm. Arī tagad, lai gan dzīvojam šeit, iztikai pelnām Rīgā.

Igors: — Labi, ka man nav jābūt astoņas stundas katru dienu noteiktā vietā.

— **Jums te pašvaki ar internetu. Skolā gan ir — bibliotēkā.**

Gunta: — *Trešais tēva dēls*, tas ir burvīgs! Bet Mazirbē ir slikti sakari. Ne tikai internetam, arī mobilajam telefonam, pat radio grūti uztvert! Ja būtu labi sakari, dažs labs varētu atgriezties. Ir jau profesijas, kas ļauj strādāt no attāluma. Literāti, teksta rediģētāji, tulkotāji, arī grāmatveži.

Lībiskais līdzās...

— **Jūs te esat pretī Lībiešu tautas namam...**

Igors: — Mēs tur kādreiz, no 2008. gada divas sezonas, vadījām tūrisma informācijas centru — privātā kārtā. Par telpām maksāju nomas naudu. Mums vēl viesu grāmata palikusi, ko tagad te, *Stūrīšos*, turpinām. Tajā redzams 2008. gada 14. jūlija ieraksts, kad toreizējais Dundagas padomes priekšsēdētājs Austris Kristapsons bija atbraucis. «Liels paldies par silto uzņemšanu!» Bet jau 2009. gada augustā pirms Lībiešu svētkiem mūsu centra durvīm izlauza atslēgas un gandrīz kā pēdējos noziedzniekus izmeta ārā... Ar kriminālām metodēm. Tik vien dzirdēja — it kā esot vajadzējis atslēgas mainīt... It kā nevarētu vispirms atnākt un cilvēcīgi aprunāties.

— **Grūti saprast. Par kādiem grēkiem?**

Gunta: — Tiešām grūti saprast! Izveidot informācijas centru — tā bija mūsu ierosme. Gājām, saposām apkārtni, Lībiešu namu iztīrījām no atkritumiem, visu darījām bez kāda atbalsta no malas. Ar aizrautību strādājām, nekādu peļņu tur neguvām! Vēlāk lībiešu sapulcē dzirdējām pārmetumus, ka esam tā saņemjušies...

Igors: — Ja arī kāds par kafiju atstāja kādu santīmu, tad es uzreiz skrēju uz veikalu par to nopirkt ziepes, tualetes papīru, visādus vajadzīgus sīkumus.

Gunta: — Bija jau pat tādi, kas teica, ka mēs paši viesu grāmatu esam pierakstījuši. Tādiem pavisam prāts aptumšojies...

— **Bet jūs bijāt tuvinājušies lībiešu lietī?**

Gunta: — Bijām gan Lībiešu savienībā, gan valdē un Mazirbes grupā — biju tās vadītāja līdz 2009. gadam. Bet, kad nu notika tādas lietas, mēs izstājāmies.

Nekas, paldies! Beidzot pa īstam varējām pievērsties pašu īpašumam. Uzskatām, ka tagad te, *Stūrīšos*, ir tāds kā tūrisma informācijas centrs. Viesu grāmatu te turpinām. Tas, ka tagad Lībiešu namu kopj tālāk, ir labi. Par to priecājamies.

Darbs ar tūristiem — nejausības, cerības un ... sarūgtinājums?

— **Piekrastē pievērsties ceļotāju izmitināšanai, apkalpošanai — tas mūsdienā Latvijā laikam ir pats dabiskākais uzņēmējdarbības veids.**

Igors: — Mums tas sākās pavisam negaidot. 2007. gada vasarā pagalmā ienāca tūristi un paziņoja, ka viņi te nakšņo. Ārā taču nedzīt? Izrādījās, ka tā nav pirmā un vienīgā grupa. Ceļotāji turpināja braukt, tāpēc bija jāsāk domāt, kur viņus likt.

— **Bet liels apjoms jums neiziet cauri?**

Gunta: — Noteikti ne. *Stūrīšos* apmetas izredzētie. Maz pamazām sācis veidoties jau pazīstamu tūristu loks, kādu trešo gadu. Tagad mūs var atrast internetā, paskatīsimies, kas tur iznāks. Tūrisma tīklā, ceļvežos tomēr gribam iekļauties.

— **Kā jums pagājusi aizvadītā vasara?**

Gunta: — Ar sarūgtinājumu un neizpratni. Īpaši pēc Muzeju nakts un Slīteres Ceļotāju dienām bijām cerējuši uz labāku attieksmi no Dundagas Tūrisma informācijas centra puses. Diemžēl neviena lielā grupa te nav iegriezies. Piestāj piecdesmitvietīgs autobuss pie tautas nama, tūristi ieiet iekšā, pēc desmit minūtēm nāk ārā un brauc prom, pie mums neiegriežoties.

Igors: — Jā, cerējam uz veiksmīgāku sadarbību!

— **Ja jums šķiet, ka Tūrisma informācijas centrā tieši par jums nestāsta, vai jūs to vadītājam esat jautājuši?**

Igors: — Nu, ja nav bijusi neviena grupa, tad ko lai prasa.

Gunta: — Un mēs jau katru dienu vēl cerējām. Cik tad vasara bija gara!

Igors: — Mazirbē taču ir ko redzēt un uzziņāt. Ja cilvēki atbraukuši uz šejieni vismaz 200 kilometrus, tad taču ne tikai tādēļ, lai uz 10–15 minūtēm ieietu tautas namā.

(*Red. piezīme. Pārbraucis mājās, es nolēmu izziņāt novada tūrisma organizatores Alandas Pūliņas viedokli, jo tas viss tomēr izskatās pēc dvaina saziņas trūkuma. Sk. teksta beigās!*)

Gunta: — Otrs sarūgtinājums — gan *Branķiem*, gan *Stūrīšiem* vienā augusta naktī nozaga lībiešu karogus ar visiem kātiem. Ziņojām

valsts un pašvaldības policijai. Izstaigājām vai visu Mazirbi cerībā atrast... To grūti saprast, ko tas nozīmē. Kam mēs traucējam?

Toties prieks, ka prezidenti savā ciemu reizē gan mūs ieraudzīja, prezidentu kundzes ienāca *Stūrīšos*, uzdāvināja suvenīrus, ierakstīja viesu grāmatā.

Stūrīši — lietojams muzejs

— **Tas, kas *Stūrīšos* noteikti piesaista, ir seno lietu krājums. Kā ekspozīcija tapusi?**

Igors: — Tas ir mans vaļasprieks, vismaz 15 gadus esmu vācis. No Mazirbes ciema, bet arī no tālākām vietām. Pat antikvariātos esmu meklējis. Man patīk!

Gunta: — Ja reiz laukos dzīvojam, tad plastmasu nekur neliksīm.

Igors: — Daudzi vecās mēbeles sviež ārā vai sadedzina. Vai pārdod par nieka naudu. Mēs tās pirkām un atjaunojām. Pats restaurēt nemāku, bet mums laimējās atrast cilvē-

• **Igors Ginters pie vecā patafona — viena no daudzajiem restaurētajiem priekšmetiem.**

ku, kas to labi prot. Un viss, kas *Stūrīšos* redzams, ir droši lietojams. To var ņemt rokās un aptaustīt, ja tas ir krēsls, tad apsēsties, ja gulta, tad gulēt. Būtībā tas ir mūsu mūža darbs un pašu ieguldīta naudiņa. Liels paldies dundadzniekam Alfonam Šulcam ar dēliem, viņi savulaik visu māju palīdzēja izremontēt. Paldies arī Talsu Tūrisma informāci-

uz to ir ķēriens.

Igors: — Ceļotājiem piedāvājam vietējos ēdienus! Bukstiņu biežputru, skābputru, ja varam no vietējiem iegādāties zivis, tad, protams, tās. Pēc iespējas — piekrastes ēdienus, kādi tie bijuši vecos laikos. Kāda jēga būtu braukt uz šejieni un ēst desiņas?

• **Vietējais kolorīts aicina *Stūrīšos* jau pa gabalu. Par uzņēmēja Alfrēda Zēļa iecerēto viesnīcu liecina akmeņu grēda pie *Stūrīšu* mājām.**

— **Kas, jūsuprāt, ceļotājus te visvairāk saista?**

Gunta: — Cilvēki ir dažādi, bet lielo daļu saista nevis gadskaitļi, bet gan iespēja redzēt, sajust, sataustīt, izgaršot. Tie ir piedzīvojumi, kas paliek atmiņā, un to arī cenšamies sniegt. Tas pašiem dod gandarījumu, tāpat kā ikviena sena lieta, ja esam tai līdzējuši iedot otru mūžu.

Alnis Auziņš

Autora foto

Tūrisma organizatores piebilde

Diemžēl gan lielās, gan mazās grupas diezgan reti lūdz Tūrisma informācijas centrā (TIC) sastādīt viņu ceļojuma maršrutus un apmeklējamo objektu loku. Ja interesenti jautā, tad TIC cenšas maksimāli objektīvi un atkarībā no interesentu vēlmēm un iespējām vēstīt par visiem mūsu novada objektiem, viesu mājām u.tml.

TIC ziņas par mūsu tūrisma uzņēmējiem un objektiem gatavo un sniedz internetā, reklāmlapās, ceļvežos, dažādos veidos to izplatot, arī ar plašsaziņas līdzekļu un tūrisma firmu starpniecību. Līdztekus ar citiem objektiem reklamējam *Stūrīšu* piedāvājumus. Kā iegūto informāciju izmantot, tas jau ir pašu ceļotāju ziņā.

Gaidu priekšlikumus, kā uzlabot gan *Stūrīšu*, gan, protams, visu pārējo mūsu piedāvājumu reklāmu!

Alanda Pūliņa, tūrisma organizatore

Ar vēstures elpu

Eiropas kultūras mantojuma dienās

7. IX Kolkā, 8. IX Šlīteres bākā un Mazirbē dažādos Eiropas kultūras mantojuma dienu (EKMD) pasākumos kopumā piedalījās ap 100 cilvēku.

Kolkā

Kolkā, spītējot sākumā sliktajiem laikapstākļiem, bija pulcējušies apmēram 20 cilvēku. Ar skatījumu no malas lūdzu iepazīstināt mūsu pils gidi Rutu Bērziņu. Kā steķi, šo kultūras mantojuma dienu tēma, sasēja kopā laivas un atmiņas?

Vispirms kempinga un brīvdienu mājas Ūši saimniece Dženeta Marinska kopā ar Kolkas amatiereteātra aktrisēm Inetu Ūpi un Mariku Zvirbuli iepazīstināja ar Kolkas zvejniecību cauri laikiem. Pie pašreizējās Līcis-93 ražotnes abas aktrises iejutās Annas Stulņikovas un Sarmītes Aizpures lomās. Pirmā Kolkas fabrikā sākusi strādāt tūlīt pēc Otrā pasaules kara, savukārt otra ir mūsdienu ražotnes Līcis-93 darbiniece. Anna atcerējās, kā vecajos laikos izpildījušas plānu par 300 procentiem un piecgadi — divos gados, kā naudu izmaksājuši maisos. Mēs, interesenti, apļūkojām Kolkas fabrikas ilggadējā direktora Jevgēņija Morozova izoloto, 20. gs. 50. gados celto Kolkas fabrikas korpusu, ko vēlāk, 70. gadu beigās, pārvērtā par zvejnieku kolhoza Banga ražotni, bet pašlaik tas vairāk atgādina drupas.

Mūsdienās SIA Līcis-93 ražotā produkcija — šprotes eļļā Rīgas zelts — izstādēs lielākajā patērētāju tirgū Krievijā par augsto kvalitāti ieguvusi pilnu olimpisko komplektu — zeltu, sudrabu un bronzu. Tās vēlāk varējām nogaršot tautas namā līdz ar Drosmas Greiško sagādāto plātsmaizi un pīrādziņiem un tautas nama meiteņu uzvārīto karsto kafiju, kas ļāva sasildīties pēc Kolkas sūrajiem vējiem. Starp citu, varējām salīdzināt, ar ko atšķiras šprotes metāla kārbīnās no šprotēm stikla burcīnās. Atšķiras gan — pēdējās ir īsākas, bez astēm un nedaudz bālākas.

Šajā dienā uzzināju daudz jauna. Līdz šim steķus it kā biju redzējusi... Bet man bija jautājumi. Labi, jūrā iekšā ir tādi pulķi... Vai pie tiem piesēja laivas? Un kā tad tālāk? Vai zvejnieki brida ārā?

Patiesību par steķiem tautas namā uzzināju no vecām fotogrāfijām un no Rojas jūras zvejniecības muzeja vadītājas Gundegas Balodes stāstījuma, tāpat no dokumentālās filmas par J. Morozovu. Filmā iemūžināta tā laika dzīve ar darbu, zvejnieku svētkiem, spartakiādi, un izrādās, ka pat dažas problēmas ir līdzīgas, jo arī filmā izskan sāpe, ka jaunatne aizplūst prom... Jā, par steķiem palika tikai viens atklāts jautājums — vai laivu piesiešanai un jūras mēslu savākšanai kalpojuši vieni un tie paši steķi, vai arī katram nolūkam būvēti savi?

Pārāk daudz ļaužu nebija, bet tas man patika, jo ļāva dabiski izvērsties domu apmai-

• Annai Stulņikovai un Sarmītei Aizpurei ir, ko atcerēties un salīdzināt!

A. Pūliņas foto

nai, un brīvā gaisotnē īsti vietā bija Baibas Šuvcānes pārdomas un versijas, kas vecināja diskusijas.

Visbeidzot, tautas namā pie kafijas galda visus klātesošos iepriecināja negaidīts priekšnesums — Jāņa Mediņa Laša kundze no Zvejnieka dēla pirmā ekranizējuma, ko nodziedāja SIA Kolkasrags izpilddirektors Jānis Dambītis, pārgērbies sieviešu drānās!

Mazirbē

Šajā piejūras ciemā EKMD tēma bija pie-
saistījusi vismaz 20 interesentu, tostarp 14 skolēnu.

Gida Edgara Millera vadībā notika visas trīs iecerētās ekskursijas, un apmeklētāju vidū bija arī daži tūristi no Vācijas, kurus īpaši saistīja lībiešu lietas. Vienai ceļotājai bija vācbaltu un, iespējams, pat lībiska izcelsme, tāpēc arī saprotama šāda interese.

Pie Šlīteres bākas

Kultūras mantojuma dienu pasākums par Baltijas jūras augiem un dzīvniekiem pulcēja aptuveni 50 zinātkāro. Par norisi lūdzu pastāstīt Dabas aizsardzības pārvaldes valsts vides inspektori Andru Ratkeviču.

Dabas aizsardzības pārvalde 8. IX piedalījās EKMD norisēs ar izglītojošu pasākumu Slīteres nacionālā parka Slīteres bākā. Šogad kultūras mantojuma dienas veltītas Baltijas jūras piekrastes un iekšējo ūdeņu kultūras mantojumam.

Bākas pagalma karoga mastā plīvoja Eiropas kultūras mantojuma karogs, bērni iesa-

tījās radošajās darbnīcās, bet pieaugušie vēroja videoklipus Ieraugi jūrul, lai spētu atbildēt uz testa jautājumiem par Baltijas jūras ekoloģiju un nopelnīt vietējo iedzīvotāju atmiņu stāstu grāmatu Libieši Ziemeļkurzemes ainavā vai noteicēju Iepazīsim jūras piekrasti!. Gan grāmatu, gan noteicēju pērn izdevusi

objektiem aptuveni 30 citu objektu un pasākumu vidū dažādās Latvijas pilsētās un ciematos. Steķus Ziemeļkurzemes piekrastē būvēja ne tikai, lai laivām būtu kur piestāt, bet arī kā jūras mēslu savākšanas ietaisi. Jūras mēsli jeb muda allaž bijusi nozīmīgi zvejnieku saimniecību dārzu un lauku mēslošanai. Pasākumā pie Šlīteres bākas apmeklētāji uzzināja vairāk par augiem un dzīvniekiem, kas ir jūras mēslu sastāvā. Brūnaļģes, zaļaļģes, sārtāļģes, dažādas gliemenes, kuru dzīves vieta ir Baltijas jūra, ir augi un dzīvnieki, par kuriem zinām tik maz! Taču tie ir nozīmīga barošanās ķēdes sastāvdaļa, no kuras atkarīgs zivju lomu lielums zvejnieku tīklos, jūrā ziemojošo putnu ēdienkarte un arī piekrastes iedzīvotāju dārzu auglība.

Saudzēsīm mūsu vienīgo un kopīgo Baltijas jūru!

Jāpiebilst, ka pasākumu atbalstīja biedrības Zaļā doma Ceļojošā dabas klase.

Paldies!

Par atsaucību Eiropas kultūras mantojuma dienu (EKMD) rīkošanā mūsu novadā sirsnīgi pateicos: visiem fotoattēlu un informācijas devējiem, gidam Mazirbē Edgaram Milleram, Rojas muzeja vadītājai Gundegai Balodei, ekskursijas zivsaimniecības vēsturē autorei Dženetai Marinska ar komandu, šprotu bundžiņu «autoriem» no SIA Līcis-93, Alfai Auziņai par dižpuķēm, Jānim Dambītim par muzikālo vitamīnu devu, Aldim Pinkenam ar komandu, kā arī Slīteres nacionālā parka darbiniekiem par EKMD pasākumu pie Šlīteres bākas!

Alanda Pūliņa, tūrisma organizatore

Visu apkopoja Alnis Auziņš

Dakterleajā ir, ko lasīt

• Dakterleja tikusi ne tikai pie atjaunota tiltiņa, bet beidzot arī pie stenda informācijas par tās vēsturi.

Alanda Pūliņa, tūrisma organizatore

Jauna sezona Kultūras pilī!

Amatiermākslas kolektīvi uzsāk jaunu darba cēlienu.

Vasara beigusies, vējš, ieskrienoties koku galotnēs, sāk plucināt un pāri zemei kaisīt pirmās dzeltēt sākušās lapas. Atnācis rudens, kam pilādžogu garša... Jauna rosība manāma Kultūras pils amatiermākslas kolektīvos.

Pārmaiņas šogad skārušas Dundagas jaukto kori. Ilggadējā tā diriģente Sandra Lielanse stafeti nodevusi Dacei Šmitei, ko līdz šim vairāk pazinām kā vidusskolas jauniešu kora diriģenti. Paldies Sandrai un vēlam izdošanos Dacei! Koris ļoti gaida daļībniekus, lai papildinātu vīru balsis, taču priecāsies par ikvienu, kam ir vēlme un prasme dziedāt. Kolektīva viens no galvenajiem uzdevumiem — sagatavoties XXV Vispārējiem Dziesmu un XV Deju svētkiem.

Šiem svētkiem gatavojas arī deju kolektīvs Dung-dang ar tās ilggadīgo vadītāju Daci Treinovsku. Ar Latviju viņiem par maz. Šo-

gad savu dejotprasmī kopā ar kolēģiem no citām Latvijas vietām Dung-dang rādīja deju festivālā Eiropiāde skaistajā Itālijā. Nākamajā gadā Eiropiāde norisināsies Vācijā. Cerams, ar mūsu kolektīvu piedalīšanos! Dejotprieks dejotājiem nav rimis. Ja ir vēlme dejot, pievienojies! Mēģinājumi notiek bērnu, jauniešu un senioru vecuma grupās.

Bērni un skolēni, kas grib dejot jestrākas un mūsdienīgākas mūzikas pavadībā, gaida deju kolektīvs Sensus ar vadītāju Dainu Miķelsoni priekšgalā. Dzungļi, Raganas, Nāras, Bitītes... Tās ir tikai dažas dejas no repertuāra, kura autore ir Daina. Nav neviena kultūras pasākuma, kurā nepiedalās viņas dejotāji, — jautri, smaidoši, atraktīvi, dejot griboši. Vienaldzīgs nepaliek neviens skatītājs. Daina priecāsies par ikvienu, kas savu brīvo laiku grib veltīt dejai!

Skatuvisko šarmu nav zaudējis Dundagas

amatiereteātra kolektīvs Vojmanšess!, kuru nu jau septīto sezonu vada režisore Vaira Kamara. Teātris sākoties no garderobes. Bet, lai teātrim būtu skatītāji, kas garderobē noliktu mēteļus, vajag labu repertuāru. Ideju Vairai netrūkst. Ieceres lielas. Tādēļ, mīlie teātra mīļi, it īpaši vīri, nāciet, pievienojieties, un, kas zina, varbūt Vojmanšess! spēlēs uz kādas lielākas skatuves!

Kad dzīvē piemeklē jautājums «Vai darām to, kas mums patīk?», atcerēsimies, ka ikvienā no mums ir kāds talants, varbūt uz brīdi aizsnaudies un palicis neatklāts. Radošums var izpausties visādos veidos. Tādēļ celsim saulītē to, kas mūsos mīt! Modināsim savus talantus! Ar savu degsmi, dziedāt, dejot un spēlēt prieku veidosim arī mūsu novadu bagātāku.

Par kolektīvu mēģinājumu laikiem lūdzam taujāt kolektīvu vadītājus, kultūras nodaļā pilī, sekot līdzī arišām informācijas stendos un jaunumiem pašvaldības interneta lapā.

Ruta Bērziņa,
Kultūras pasākumu organizatore

Dažos vārdos

Zelta kāzu jubilāri! Novada dome lūdz atsaukties laulātos pārus, kas «jā» vārdu teikuši pirms 50 gadiem un jūtas piederīgi Dundagas novadam. Jubilārus godinās 20. X plkst. 13.00 pilī. Pieteikties personīgi dzimtsarakstu nodaļā vai pa telefonu 63237855 līdz 12. X.

Kolkas ekoskola jau 7. reizi ieguvusi Starptautisko ekoskolu zaļo karogu — atzinību par skolā īstenoto vides izglītību. 27. IX plkst. 11.00 Latvijas Universitātes Lielajā aulā apbalvošana.

Kubalu skola gadskārtējā salidojumā 1. IX pulcēja ap 60 dalībnieku.

Ances skolā 27. X salidojums. Sākums plkst. 17.00 kultūras namā. Pieteikties pa tālruniem 63630061 vai 26117372. Gaidīsim!

Raibs kā dzeņa vēders

Valmierā

Jaukā atvasaras dienā pensionāru ceļotāju grupa devās uz Valmieru — vienu no senākajām Latvijas pilsētām.

Ekskursijas sākumā Aina Šleinere iepazīstināja ar ceļojuma maršrutu un atgādināja, ka pilsētas vārdu pasaulē daudzinājuši izcilo sportistu Jāņa Daliņa, Aigara Fadejeva un olimpiskā čempiona Māra Štromberga sasniegumi. Ar tautā vēl pazīstamās dziesmas *Ak, kaut man Daliņa kājas būtu!* frāzes dungošanu Aina ekskursantus iepazīstināja ar sagatavoto materiālu par leģendāro soļotāju Jāni Daliņu. Dziesma dzimusi 1934. gadā, kad sportists uzvarēja Eiropas čempionātā 50 km soļojumā.

Valmierā ekskursantus ļoti sirsnīgi sagaidīja bijušās dundadznieces Ilgas meita Liene un iepazīstināja ar pilsētu, ar tās maz pārveidoto dabu un vienlaikus mūsdienīgo dzīves ritmu.

Par Valmieras vēstures aizsākumu uzskata 1283. gadu, kad sāka celt Sv. Sīmaņa baznīcu. Ekskursija sākās ar dievnama apskati. Baznīca saglabājusi savu viduslaiku izskatu. Sākotnēji tā bijusi katoļu baznīca. Ēka cietusi vairākos karos un ugunsgrēkos. Pašlaik te darbojas luterāņu draudze. Divreiz mēnesī notiek vīru vakari. Draudzei ir savs koris, vīru ansamblis, kā arī liturģiskais koris *Avots*.

Sv. Sīmaņa luterāņu baznīcā aplūkojām Karla Kristiana Fogela fon Fogelšteina altārglezni *Kristus kārdināšana* un Fridriha Lade-gasta izgatavotās ērģeles, kas tiek uzskatītas par vienām no skanīgākajām Latvijā. Uzkāpjot baznīcas tornī, no skatu laukuma varēja vērot Valmieras panorāmu.

No kādreiz dižās Valmieras pils pāri palikušas tikai drupas. Par tās kādreizējo izskatu var spriest pēc esošajiem aizsargmūriem. Valmieras muzejs izvietojies astoņās 18. – 21. gs. celtās un rekonstruētās ēkās Valmieras pilsdrupu teritorijā. Muzejā tūristi ar lielu interesi apskatīja militāro formas tērpu izstādi *Sardzē par tautu un valsti*, kas veidota no Latvijas Kara muzeja, Latvijas ugunsdzēsī-

bas muzeja, Valmieras muzeja formas tērpu un ieroču kolekcijām.

Valmiera ir slavena ar veco aptieku, kas ir gan vecākā koka ēka pilsētā, gan otra senākā aptieka Latvijā. Tā celta uz bruņinieku pils pagraba. Valmieras muzeja *Pilskalna* mājām pieder ārstniecības un garšaugu dārzs. Te varēja smelties gudrības par zāļu tējām veselības uzturēšanai.

Atklājot vasaras tūrisma sezonu Valmieras pusē, Gaujā sākusi kursēt pirmā ūdens tramvaja līnija Latvijā. Tramvajs izgatavots tepat Valmierā.

Valmierā, kā labi zināms, darbojas profesionāls teātris. Teātra ēka ir viena no mūsdienīgākajām Latvijā. Te ir trīs zāles: lielā, mazā un apaļā.

Pēc tik plašās programmas Aina bija sarūpējusi mums omulīgu vietu pusdienām un atpūtai. Ja esat Valmierā, noteikti iesakām maltīti ieturēt traktierī – picērijā *Liepziedi un Rozmarīns*. Šeit var nogaršot Itālijas un Livonijas laikam raksturīgos ēdienus. Pusdienās nepasniedza klasiskās karbonādes ar kartupeļiem, bet gan grūbu grūdeni ar puraviem un uz alkšņiem ceptas desiņas. Garšoja labi! Ekskursantu uzmanību ēstuvē piesaistīja uzraksts: «Dari, kā liek Tava sirds, un Dievs būs apmierināts».

Pēc atpūtas turpinājam iepazīties ar ievērojamākajām Valmieras vietām, braucot ar autobusu un uzmanīgi klausoties gides stāstījumā.

Valmieras Stikla šķiedras rūpnīcā ražo produkciju, ko eksportē uz 28 pasaules valstīm. No stikla diegiem te top celtniecības siets.

Viena no lielākajām skolām Valmierā ir Viestura vidusskola. Te skolēniem ir plaša iespēja piedalīties dažādos mākslinieciskās pašdarbības kolektīvos. Īpašs lepnums ir deju kolektīvi *Viesturietis* un Tautas teātris *Sprīdī-*

tis. Vairāki skolēnu teātra bijušie daļībnieki tagad ir profesionālo teātru aktieri: Akvelīna Līvmane, Ģirts Kesteris, Jānis Kirmuška, Edgars Pujāts, Kristīne Nevarauska u.c. Vidusskolā notiek Latvijas bērnu un jauniešu teātru festivāls «... un es iešu un iešu!».

1938. gadā atklātais Jāņa Daliņa stadions ir viena no labākajām vieglatlētikas un futbola bāzēm Latvijā. Stadions bija vajadzīgs, lai rīkotu starptautiskas sacensības un lai redzētu Latvijas tā laika slavenāko sportistu. Jānis Daliņš 1932. gadā Losandželosas olimpiskajās spēlēs izcīnīja sudraba medaļu un vairākkārt laboja pasaules rekordus soļošanā. Katru gadu te norisinās Valsts prezidenta balvas izcīņa vieglatlētikā. Vai kāds no mums iedrošināsies izjust sporta garšu, soļojot vai skrienot Daliņa stadionā? Šoreiz, ērti apsēdušies skatītāju vietās, klausījāties Ainas Pūliņas atmiņās.

Valmieras pievārtē atrodas atpūtas un sporta komplekss *Avoti* ar BMX riteņbraukšanas trasi. Pirmās sacensības BMX riteņbraukšanā Valmierā notika pirms 20 gadiem. BMX riteņbraukšana ir kļuvusi par olimpisko sporta veidu. *Avotos* trenējies nu jau divkārtējais olimpiskais čempions BMX riteņbraukšanā Māris Štrombergs.

Gide atklāja, ka ar Valmieras vārdu saistās ļoti maz teiku, jo valmierieši ir praktiski ļaundis. To, starp citu, parāda arī Burkānu ciema nosaukums. Kāpēc Burkānu? Atbilde vienkārša — te tos audzē!

Valmierieši ir uzņēmīgi ļaudis. Par to vēlreiz varēja pārliecināties, viesojoties Valmiermuižā. Valmieras muiža ir bijusi iecienīta zirgu pūtināšanas un ceļinieku veldzēšanas vieta jau kopš zviedru laikiem. Princis Pēteris Augusts uzcēla neobarokālu medību pili. Viesi kļuva augstdzimušāki un viesības — lepnākas.

Valmiermuižas alus darītavas saimnieki ir pārliecināti, ka slavenai vietai piedien slavenas alus. Tūristi uzzināja, kā no trīs veidu iesaiļiem un apiņiem top gaišais un tumšais alus. Lai saglabātu latviešu godu dzēriena dzīvo garšu, *Valmiermuižas* alus nevienam alu nepasterizē. Ikvienam bija iespēja nogaršot

• Jāņa Daliņa stadions.

Autores foto

filtrētu un nefiltrētu alu, kā arī vienkārši izdzert glāzi ūdens un salīdzināt. No visām alus sastāvdaļām pēc samēra visvairāk ir ūdens. Zinātāji teic — jo labāks ūdens, jo labāks alus. Tik vienkārši.

Balts skaistums pašā Gaujas krastā — Sietiņiezis. Viens no skaistākajiem Latvijas iezīiem, bieži dēvēts arī par vienu no augstākajiem. Nosaukums cēlies no tā, ka iezis bagātīgi izrobots. Lielākais smilšakmens izcilnis Sietiņieža dienvidu daļā nosaukts par Velna papēdi. Iezis veido daudzus neparastas formas — alas, stabus, nišas. No augstākās vietas paveras izcils skatu punkts.

Mājupceļš pagāja, daloties gūtajos iespaidos un klausoties Ainas stāstījumā. Ekskursantu grupa sūta vislielāko paldies Ainai Šleineri!

Pensionāru ceļotāju vārdā Irina Jānberga

Svinam Miķeļdienu!

28. IX plkst. 9.00 Dundagas tirgus laukumā svinēsīm Miķeļdienu neatkarīgi no tā, kādu vārdu ikdienā katrs valkā.

*Trīs bajāri sasēduši
Kalniņā lielījās:
Jānis skaita sienu kaudzes,
Jēkabs savas rudzu kaudzes,
Miķeļītis noklīdzās
Auzu kaudzes galiņā.*

Senie latvieši Miķeļdienā — 29. septembrī — svinēja vasaras beigas. Tie ir rudens saulgrieži, kad saule pagriežas uz ziemas pusi, atnesot tumšus vakarus un vēlu laiku. Bet Miķeļi ir arī ražas svētki. Kad dārza darbi apdarīti un sēņu grozi pielasīti, latviešu zemnieki no laukiem un druvām veda mājās dabas veltes un pulcējās svētkos, lai cits cita izaudzēto aplūkotu, iemaiņītu vai kaut ko gardu iegādātos garajai ziemai. Dundadznieki un viesi, piedalīsimies svētkos!

Koncertprogramma Viņš un Viņa

13. X plkst. 19.00 Dundagas pilī viesosies Ilze Lejiņa un Frederiks Ormēns ar koncertprogrammu *Viņš un Viņa*.

Slovēnijā, Pasaules saksofonu kongresā, satikās divi mūziķi: Ilze no Latvijas un Frederiks no Francijas. Satikās un palika kopā. Nu jau vairākus gadus dāmu saksofonu kvarteta *n[ex]t* dibinātāja un vadītāja Ilze Lejiņa dzīvo Francijā, bet ik pa laikam atgriežas Latvijā, lai muzicētu. Šoreiz, lai muzicētu ar Frederiku. Pašu izjustajā un pārdzīvotajā sakņojas abu mākslinieku jaunā programma. Tas ir stāsts par latviešu meiteni un franču puisi, par mīlestību un katram svarīgo dzimto vietu, par lietām, kas svarīgas

- ☞ Pie saimes galda varēs baudīt rudens ražojumus un piedalīties garšīgākās receptes konkursā. kurā aicinām pievienoties ikvienam dundadznieku, atnesot savu īpašo sālījumu, marinējumu, vārījumu vai citu brīvējumu ziemai. Neaizmirstiet pievienot recepti!
- ☞ Noteiksim dižāko ķirbi, tādēļ rosinām lielo ogu īpašniekus atvest savus loļojumus uz mērīšanu un svēršanu.
- ☞ Aicinām vietējos amatniekus ar saviem ražojumiem kuplināt tirgotāju saimi. Neskaidrību gadījumā zvaniet pa tālruni 29141121 Rutai, viņa nav uz mutes kritusi!

Videosim svētkus kopā, pietiek jau, ka ikdienā pa frakcijām!

katram neatkarīgi no tā, vai tu dzīvo Parīzē vai Rīgā. Vairāki saksofoni un klavieres, gītāra un vijole, elektronika un Frederika Ormēna (*Hormain*) šarmantā balss, — tas viss veidos atraktīvu un sirsnīgu, mūsdienīgu un mūžsenu stāstu *Viņš un Viņa*.

Programmā Īva Montāna, Džo Dasēna, Serža Geinsbūra u.c. franču skaņražu mūzika, kā arī pa kādai pazīstamai latviskai melodijai.

Bienvenue à Dundaga!

Darba piedāvājums

Dundagas novada Sociālais dienests aicina darbā sociālo darbinieku.

Prasības pretendentam: otrā līmeņa profesionālā augstākā vai akadēmiskā izglītība sociālajā darbā vai karitatīvajā sociālajā darbā; pieredze strādāt ar dažādām iedzīvotāju grupām; prasme piemērot normatīvos aktus; labas iemaņas darbā ar *MS Office* programmām; prasme sagatavot ziņojumus, atbildes vēstules; labas komunikācijas, empātijas, klausīšanās prasmes, spēja ātri un patstāvīgi pieņemt lēmumus nestandarta situācijās, strādāt radoši; prasme strādāt komandā; labas prasmes strādāt ar biroja tehniku; B kategorijas autovadītāja apliecība; vēlams viena gada darba pieredze sociālajā darbā. Prasmi strādāt ar sociālās palīdzības pabalstu un pakalpojumu administrēšanas programmu SOPA uzlūkos par priekšrocību.

Galvenie pienākumi: veikt sociālo darbu ar personām, ģimenēm un personu grupām, lai palīdzētu noteikt, atrisināt vai mazināt sociālās problēmas, attīstot pašas personas resursus; administrēt sociālo darbu, sociālās palīdzības sniegšanu programmā *SOPA*; organizēt un sniegt klientam nepieciešamo sociālo palīdzību un nepieciešamos sociālos pakalpojumus.

Pieteikuma vēstuli un CV līdz 05.10.2012. sūtīt uz e-pastu: soc@dundaga.lv vai pa pastu Dundagas novada Sociālā dienesta vadītājam I. Mauriņai, Talsu ielā 7, Dundagā, Dundagas pagastā, Dundagas novadā, LV-3270, vai iesniegt personīgi Sociālajā dienestā. Uzziņas pa tālruni 63200803, 26618686.

Palīdzēsim!

Vasaras beigās smagā negadījumā roku zaudēja mūsu novada Kalķos dzīvojošs jauniešs Rolands Jansons. Ārstniecībai un protēzes iegādei sākotnēji vajag vismaz Ls 10 000. Tuvinieki vieni paši šādu summu nespēj nodrošināt, taču visi kopā mēs varam Rolandam palīdzēt un pēc savām iespējām ieskaitīt ziedojumu viņa kontā:

Rolands Jansons, p.k. 140287-12518, LV56HABA0551034182100

Arvīds Ozols (1947)

**«Dundadznieks» Nr. 17 (144)
2012. gada septembris.**

Dundagas novada domes izdevums, iznāk divas reizes mēnesī, reģistrācijas Nr. 000702696, pasūtīšanas indekss pastā **3085**.

Adrese: Dundagas pils, Dundaga, LV 3270.

Redkolēģija: Alnis Auziņš (redaktors, tālr.: 63237858, epasts: alnis@dundaga.lv), Gunta Abaja, Baiba Dūda, Nauris Freimuts, Mareks Griciks, Lauris Laicāns, Aivars Miška, Aldis Pinkens, Diāna Siliņa, Smaida Šnikvalde.

Publicētie materiāli ne vienmēr pauž redakcijas vai izdevēja viedokli. Par datu pareizību atbild tos snieguši amatpersona, citos gadījumos — raksta autors, intervijās — arī intervēja-mais. Pārpublicēšanas gadījumā lūdzam atsaukties uz «Dundadznieku».

Iespiests Talsu tipogrāfijā. **Metiens:** 500 eks. **Internetā:** www.dundaga.lv/avize